

Viața-i dulce ca veninul

Stelian Stancu

Plimbări nocturne printre stele
De când el gândul s-a tot dus
Să zburde fără de inele
Să amuțim deși n-am spus,
Nimic din ce era defel
Printre amurguri de iubire
Mai important, mai plin de zel
Când și tristețea-i fericire.
Zboruri de visuri se îndeamnă
La răsăritul minții ce se-ntreabă
A fi sau a nu fi înseamnă
Să mergi, să stai sau să n-ai grabă?
Te-ntrebi fără s-aștepți răspuns
Viața e dulce ca veninul
Mai bine pui amnarul cât mai sus
Decât să guști din el paharul plinul,
Cu armonii pierdute-n toamnă
Cu rostul cel uitat din vară
Cu cugete uitând că-nseamnă
Mai mult, puțin sau într-o doară,
Vei auzi cum ea chemarea
Va reveni la primul infinit
Când, cum și ce va vrea strigarea
Te va dori ca pe iubit,
Doar când răsare luna nopții
Când el zenitul e departe
Când fără frica dulce a morții
Vei reciti din nou în carte,
Căci doar finitul se destramă
Lăsând el locul nimănui
Tu caută de mai ia în seamă
Un răsărit și un apus haihui.